

26. Amicale mist

april 2008 - I

"Amice, als ik d`t schrijf dan kan jij met d`t antwoorden en zo kunnen we allebei een extra brief declareren". Dit is het gebruikelijke begin van een mistgordijn zoals de advocatuur dat pleegt op te trekken; als een vloek ligt het over ons vak. Meestal gaat het niet zo uitdrukkelijk, want je confr`re rekent er bij voorbaat op dat je dit spel meespeelt. Ik vervolg met een enkel voorbeeld: ir. M.B., en bevriende staal- en betonconstructeur werd aansprakelijk gesteld voor het instorten van een dak van een in aanbouw zijnde dancing in het gehucht W. ten westen van de stad E. op 23 maart 1995. Hij zag vele papieren en vele rekeningen naar zijn rechtsbijstandsverzekering passeren. Tenslotte vroeg hij mij om eens naar zijn zaak te kijken. Twee dikke ordners. Het ging om de volgende partijen: een opdrachtgever, een aannemer, een constructiewerkplaats, een projectmanager, een architect, nog een of ander adviesbureau, en mijn vriend de constructeur. Ik zette ze alle zeven in een cirkel en tekende daarin aan wie wie aansprakelijk stelde voor welke fout. Wat bleek: iedereen stelde iedereen aansprakelijk, alleen de opdrachtgever en de constructiewerkplaats niet, die hielden elkaar de hand boven het hoofd. Zij hadden onderling (ze bleken ook nog familie te zijn) een goedkopere inferieure constructie bedacht met een moer en een bout op de plek waar nou net de meeste kracht optrad; en dat hadden ze natuurlijk niet aan mijn vriend verteld. Die had gelukkig meteen na het ongeluk ter plaatse foto's genomen. Zijn advocaat, van het bekende bureau T.D., had inmiddels wel voor 30.000 gulden aan zinloos geschrijf geproduceerd zonder de ware toedracht over het voetlicht te (kunnen?) brengen. Een fraaier voorbeeld van de wijze waarop klassejustitie in het civiele recht is vervangen door een vergallend mistgordijn, heb ik niet bij de hand gehad. De gezamenlijke advocatuur leek erop uit om waarheidsvinding zoveel mogelijk te belemmeren.

Zodra er niet veel te verdienen valt, is het ineens anders. Bij voorbeeld als grote bedrijven tegenover de enkeling staan en er geen hoger beroep open staat dat veel te declareren belooft, ligt de zaak simpeler. Een recent voorbeeld. Bij een ontslagprocedure voor een Kantonrechter waren er tien getuigen die konden bevestigen dat de werkgever een opzegtermijn had beloofd. De Kantonrechter, doof voor logica, trok, alsof het nu zijn beurt was, een mistgordijn op, negeerde de lijst van getuigen en stelde tenslotte botweg: "Er staat niet vast wat er mondeling is toegezegd, bovendien had mevrouw J. zich kunnen informeren." Maar dat had mevrouw J. ook gedaan waarbij de betrokken functionaris namens de onderneming ter beantwoording van haar vragen had gezegd: "Tja, dat weet ik ook niet, ik denk dat de CAO gewoon geldt". Wat is de waarde van deze "informatie"? Een andere gedupeerde kwam na een soortgelijke ervaring bij een arts. Die verzuchtte: "De meeste pati¨nten die ik krijg zijn zeker van hun ontslagprocedure dan van het ontslag zelf."

De eerstvolgende zaterdag kwam ik langs de golfbaan. Ik hoorde het van verre: "Bedankt amice!"

Uw columnist, V.L.

N.B. De constructeur met wie ik bevriend was, is op zondagmorgen 14 februari 1999 te Someren plotseling overleden. Het proces tegen hem duurde voort.